

Formulation of Government Cultural Policy in the Field of Cultural Economy: A Grounded Theory

Maryam. Sepyani¹, Saeed. Sharifi^{2*}, Siamak. Korrang Beheshti²

¹ PhD Student, Department of Management, Isfahan (Khorasgan) Branch, Islamic Azad University, Isfahan, Iran

² Assistant Professor, Department of Management, Isfahan (Khorasgan) Branch, Islamic Azad University, Isfahan, Iran

* Corresponding author email address: saeed.sharifi2003@gmail.com

Article Info

ABSTRACT

Article type:

Original Research

How to cite this article:

Sepyani, M., Sharifi, S., & Korrang Beheshti, S. (2024). Formulation of Government Cultural Policy in the Field of Cultural Economy: A Grounded Theory. *Journal of Social-Political Studies of Iran's Culture and History*, 3(5), 43-63.

© 2024 the authors. Published by Iran-Mehr: The Institute for Social Study and Research. This is an open access article under the terms of the Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International (CC BY-NC 4.0) License.

The aim of the present study was to formulate a government cultural policy model in the field of cultural economy. The research method was qualitative, utilizing the systematic grounded theory approach of Strauss and Corbin. The statistical population included experts, policymakers, and some professors in policy and planning in Iran. The sampling method was purposive. The sample size was determined based on the researcher's theoretical saturation, with three additional samples conducted after the 12th sample to ensure theoretical saturation (12+3). The data collection tool was semi-structured interviews, and the data were analyzed using the coding technique. For credibility, the researcher recoded one of the interviews after a month, and the results were compared using Scott's Pi coefficient. The Scott's Pi coefficient for the interview was 80%. To assess the validity of the research, the final report of the data analysis process and the resulting categories, along with the interview text, were sent to four interviewees, and their feedback was incorporated into the coding and model design. The findings, structured within the Strauss and Corbin paradigm model under the categories of causal conditions, intervening conditions, context, strategies, and outcomes, were analyzed using NVivo 10 qualitative data analysis software. The results indicated that the government's role in positive social change through scientific planning and goal-setting is crucial, and the scientific movement of institutions and financial development in the cultural economy should be a priority for stakeholders in this field.

Keywords: Cultural Policy, Cultural Economy, Government, Qualitative Research.

EXTENDED ABSTRACT

Introduction

Cultural policy has become a significant area of study, particularly within the cultural economy, where the role of government is crucial in fostering growth and development. Over the past two decades, discussions on cultural economy have expanded, emphasizing its potential as an economic growth tool. Creative class theories, as posited by Florida (2002), have influenced these discussions, yet cultural economy strategies need a more nuanced understanding within broader policy-making frameworks (Pratt & Hutton, 2013; Prince, 2012). The effectiveness of government policy in driving cultural and economic progress is evident in several case studies. For instance, Grodach (2013) argues that cultural strategies are essential for advancing regional development goals (Grodach, 2013, 2017; Grodach & Silver, 2013). Despite varying outcomes, cultural policy has been identified as a key factor in regional economic growth (Sacco et al., 2014; Sacco et al., 2013).

In Iran, cultural policy formation plays a crucial role in determining societal progress. The integration of cultural and economic policies ensures that cultural initiatives do not only focus on the artistic and social aspects but also contribute to economic development. The complexity of policy-making in this field has drawn attention to the need for more structured approaches, particularly in countries like Iran, where cultural governance has historically played a central role (Khalegh Panah & Sanaei, 2020). This research aims to develop a government cultural policy model that aligns with Iran's economic and cultural goals, based on insights from experts in the field. Grounded theory, following Strauss and Corbin's systematic approach, has been adopted to ensure a robust theoretical framework.

Methods and Materials

The research adopted a qualitative approach, utilizing the grounded theory method as proposed by Strauss and Corbin. The statistical population included policymakers, cultural policy experts, and university professors specializing in cultural economy. A purposive sampling method was employed to ensure the selection of participants with deep expertise in the field. The sample size reached theoretical saturation after 12 interviews, with an additional three conducted for validation.

Semi-structured interviews were the primary data collection tool, and the data were analyzed using NVivo software. The analysis involved open, axial, and selective coding to develop a cohesive framework of cultural policy. To enhance the credibility of the study, one interview was re-coded after a month and compared using Scott's Pi coefficient, achieving 80% agreement. Four interviewees also reviewed the final analysis to verify its validity, leading to refinements in the model.

Findings

The findings of the study were categorized into five main areas: causal conditions, intervening conditions, context, strategies, and outcomes. The analysis revealed that government institutions play a pivotal role in cultural development, particularly through scientific planning and financial investments in cultural industries. The coding process identified two major causal conditions: the planning role of responsible institutions and the development of knowledge and financial mechanisms. The need for a comprehensive cultural framework and the introduction of innovative cultural strategies emerged as critical elements in driving cultural economy growth.

In terms of intervening conditions, the research highlighted obstacles such as inadequate public awareness and weak institutional support. Participants pointed out that insufficient knowledge about

cultural opportunities among the general public hinders progress. Additionally, the lack of a structured legal framework was identified as a significant barrier to cultural economic development.

The strategies proposed by interviewees emphasized the need for specialized institutions and long-term governmental support. Strategies like network branding, promoting digital cultural economy initiatives, and focusing on youth engagement were considered vital for creating sustainable cultural policies.

Finally, the outcomes indicated that the implementation of these strategies would lead to positive societal changes, including increased financial stability, the creation of jobs in cultural industries, and overall societal well-being. The research underscored the importance of aligning cultural and economic policies to enhance national and international cultural standing.

Discussion and Conclusion

In recent years, significant changes in cultural activities have shifted societal focus towards the cultural economy, making it a priority for scholars, policymakers, and planners. This study aimed to develop a model for government cultural policy in the cultural economy sector. Through qualitative research using Strauss and Corbin's paradigm model, two primary factors were identified: institutional planning and knowledge and financial development.

The first factor, institutional planning, highlighted the critical role of government in shaping cultural policy through systematic strategies. Gilman (2018) demonstrated that Brazil's government used cultural policies to foster state-society relations, with positive impacts on cultural and economic initiatives. Similarly, Kafka (2021) emphasized the interplay between cultural heritage and institutions, showing how these elements shape cultural economic development (Kafka, 2021). Institutions operate differently depending on the cultural context, with this dynamic influencing financial frameworks. As Rosenstein (2021) notes, cultural policies require a balance between policy tools and institutional structures, such as government agencies and artistic councils (Rosenstein, 2021).

The second factor, knowledge and financial development, underscores the importance of integrating academic and entrepreneurial roles in cultural economic growth. Khan et al. (2020) discussed how universities have evolved to support cultural economies by commercializing knowledge and fostering private enterprise development (Khan et al., 2020). Similarly, Fernandez and Tamayo (2017) identified legal, market, and historical influences as key drivers of financial development within the cultural sector (Fernández & Tamayo, 2017).

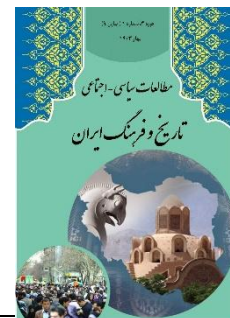
Institutional efficiency and structural planning were found to be essential for the success of cultural economies. Participants emphasized the need for material and legal support for cultural organizations, especially in Iran. As Shiri and Ostadi Hassan (2013) pointed out, efficient management, updated regulations, and coordination between cultural organizations are crucial for government success in this area (Shiri & Ostadi Hassan, 2013).

However, challenges remain. Weaknesses in governmental agencies, lack of specialized personnel, and outdated laws were cited as barriers. Some participants highlighted the need for updated policies and financial support to overcome these obstacles, echoing Ho's (2017) findings on the relationship between cultural production and governance in Hong Kong (Ho, 2017).

In terms of strategies, the research emphasized the importance of long-term government planning and the need for inclusive policies that consider the roles of women and cultural pioneers. As Marx (2020) noted, the scope of cultural policy has expanded beyond traditional artistic institutions to include creative industries, further complicating the policy landscape. Moreover, financial support for cultural projects has evolved, with governments shifting from direct subsidies to promoting excellence through awards and private investments (Marx, 2020).

The study concluded that comprehensive, scientifically backed government policies can bring widespread positive change. These include economic benefits, such as job creation and cultural export, as well as increased cultural recognition. Similarly, Nasanyu (2016) showed that cultural tourism can increase government revenues and improve local infrastructure (Nasanyu, 2016).

In conclusion, this study's findings highlight the central role of government planning and support in fostering a successful cultural economy. By addressing institutional weaknesses and updating legal frameworks, cultural policies can drive economic growth, cultural preservation, and international recognition.

تدوین الگوی سیاست فرهنگی دولت در حوزه اقتصاد فرهنگ: نظریه زمینه‌ای

مریم سپیانی^۱، سعید شریفی^{۲*}، سیامک کوررنگ بهشتی^۲

۱. دانشجوی دکتری، گروه مدیریت، واحد اصفهان (خوراسگان)، دانشگاه آزاد اسلامی، اصفهان، ایران

۲. استادیار، گروه مدیریت، واحد اصفهان (خوراسگان)، دانشگاه آزاد اسلامی، اصفهان، ایران

* ایمیل نویسنده مسئول: saeed.sharifi2003@gmail.com

اطلاعات مقاله

چکیده

نوع مقاله

پژوهشی اصیل

نحوه استناد به این مقاله:

سپیانی، مریم، شریفی، سعید، و کوررنگ بهشتی، سیامک. (۱۴۰۳). تدوین الگوی سیاست فرهنگی دولت در حوزه اقتصاد فرهنگ: نظریه زمینه‌ای. *مطالعات سیاسی-اجتماعی تاریخ و فرهنگ ایران*, ۳(۵), ۴۳-۶۳.

© ۱۴۰۳ تمامی حقوق انتشار این مقاله متعلق به نویسنده است. انتشار این مقاله به صورت دسترسی آزاد مطابق با گواهی (CC BY-NC 4.0) صورت گرفته است.

هدف پژوهش حاضر تدوین الگوی سیاست فرهنگی دولت در حوزه اقتصاد فرهنگ بود. روش تحقیق به صورت کیفی و از نوع روش نظریه زمینه‌ای رهیافت سیستماتیک استراوس و کوربین بود. جامعه آماری تحقیق شامل جامعه خبرگان، متخصصان سیاست‌گذاری و برخی اساتید سیاست‌گذاری و برنامه‌ریزی در ایران بود. روش نمونه‌گیری به صورت هدفمند بود. نمونه آماری با توجه به اشباع نظری محقق مشخص شد و جهت اطمینان از اشباع نظری سه نمونه دیگر بعد از نمونه ۱۲ انجام شد (۳+۱۲). ابزار گردآوری داده‌ها مصاحبه نیمه‌ساختار یافته و جهت تجزیه و تحلیل داده‌ها از تکنیک کدگذاری استفاده شد. برای باورپذیری خود محقق یکی از مصاحبه‌ها را بعد از یک ماه دوباره کدگذاری نمود، نتایج با ضریب اسکات مقایسه شد. ضریب اسکات ۸۰ درصد در مصاحبه به دست آمد و برای سنجش روایی این پژوهش، گزارش پایانی فرایند تحلیل داده‌ها و مقوله‌های حاصل شده، به همراه متن مصاحبه برای چهار نفر از مصاحبه‌شوندگان فرستاده شد و از نظرات آن‌ها در کدگذاری‌ها و طراحی الگو استفاده شد. یافته‌ها در قالب مدل پارادایم استراوس و کوربین تحت عنوان شرایط علی، مداخله‌گر، زمینه، راهبرد و پیامدها به دست آمد و جهت تجزیه و تحلیل داده‌های حاصل از مصاحبه از نرم‌افزار تحلیل داده‌های کیفی ان ویوو نسخه ۱۰ استفاده شد. نتایج نشان داد که نقش دولت در تغییر مثبت در جامعه از طریق برنامه‌ریزی و هدف‌گذاری علمی بسیار مهم است و حرکت علمی نهادها و توسعه مالی در زمینه توسعه اقتصاد فرهنگ باید مورد توجه دست‌اندرکاران این حوزه باشد.

کلیدواژگان: سیاست فرهنگی، اقتصاد فرهنگ، دولت، تحقیق کیفی.

در طول دو دهه گذشته، توجه و بحث قابل توجهی در گفتمان‌های علمی، حرفه‌ای و مردمی بر سر نقش اقتصاد فرهنگی صورت گرفته است. در حالی که علاقه به امکانات رفاهی و برنامه‌ریزی فرهنگی مدت‌ها است که مدمنظر قرار دارد (Vinodrai et al., 2023). استراتژی‌های اقتصاد فرهنگی به عنوان ابزارهای بالقوه برای توسعه اقتصادی بیست سال پس از انتشار کتاب محبوب و بحث‌برانگیز فلوریدا، ایده‌های مرتبط با طبقه خلاق و شهرهای خلاق بسیار تأثیرگذار هستند. با این حال، این ایده‌ها باید در زمینه ادبیات بسیار غنی‌تر و متنوع‌تر درک شوند، جایی که اختلاف نظر قابل توجهی بر سر اصطلاحات، تعاریف و مفهوم‌سازی‌های اقتصاد فرهنگی (یا خلاقانه) وجود دارد، که هر کدام با انواع مختلفی از مداخلات سیاست‌گذاری و برنامه‌ریزی همسو هستند (Grodach, 2013, 2017; Grodach & Silver, 2013; Pratt & Hutton, 2013; Prince, 2012). شواهد نشان می‌دهد که جوامع به طور مرتب استراتژی‌های اقتصاد فرهنگی را برای پیشبرد اهداف توسعه اقتصادی خود دنبال می‌کنند (Grodach, 2013, 2017; Grodach & Silver, 2013; Hatuka et al., 2018; Li, 2020). مساله سیاست‌گذاری برای هر کشوری از اولویت‌های اساسی آن کشور است؛ چرا که اساساً بدون نظر گرفتن مقوله‌های فرهنگی، ساختار جامعه، سیاست‌گذاری و مدیریت آن با چالش‌های عمده‌ای روبرو خواهد بود. البته باید گفت که سیاست‌های فرهنگی فقط محدود به قوانین تدوین شده و متون نوشتاری نیستند و عموماً شامل بحث‌ها، رویه‌ها و اجرای سیاست‌های تدوین شده می‌شوند. بر همین اساس یک سند تدوین شده به عنوان جزئی از سیستم سیاست‌گذاری عمومی عمل می‌کند (Ho, 2017). به طور کلی فرهنگ، سیاست‌گذاری فرهنگی و رفتارهای فرهنگی بخش اعظمی از ارزش‌ها و هنجارهای جامعه را تشکیل می‌دهند. از این رو می‌توان گفت که فرهنگ مشخصه اصلی جامعه انسانی بوده و بسیاری از تغییرات اجتماعی با فرهنگ تعریف و باز تعریف می‌شوند (Martin & Grodach, 2020). بر همین اساس امروزه فرهنگ و خلاقیت در سیاست‌گذاری عمومی نقش اساسی پیدا کرده است (Borén et al., 2020) و سیاست فرهنگی عرصه مبارزات قدرت و یک محل نابرابری است و در عین حال، این امر باعث می‌شود که شکل‌گیری سیاست فرهنگی موضوعی برای رقابت بین ذینفعان مختلف درگیر در جامعه باشد (Belfiore, 2020). توسعه مبتنی بر فرهنگ موضوع مهمی در ادبیات توسعه محلی در دهه‌های گذشته بوده است (Sacco et al., 2014; Sacco et al., 2013). با این حال، با وجود تبلیغاتی که به تدریج پیرامون این موضوع ایجاد شده است، نتایج متفاوت بوده است (کاگان و همکاران، ۲۰۲۱). در حالی که در موارد خاصی شهرها و مناطق موفق شده اند فرهنگ را به عنوان یک محرک توسعه تحول آفرین قرار دهند، در موارد دیگر نتایج رضایت بخش کمتری بوده است (Ferilli et al., 2017; Sacco et al., 2014; Sacco et al., 2013) اما مساله مهم این است که تفاوت بین موفقیت و شکست در این حوزه چیست؟ یک مشکل عمده، تمایل به در نظر گرفتن «فرهنگ» به عنوان یک حوزه همگن از فعالیت‌های اساساً معادل و قابل جایگزینی متقابل در دیدگاه توسعه‌ای است (Qian, 2019). به طور کلی، معمولاً تصور می‌شود که اثرات مثبت ابتکار فرهنگی به دلیل عملکرد مفید زیبایی‌شناسی، خلاقیت، تخیل و غیره به طور طبیعی به بافت اجتماعی محلی سرایت می‌کند (Bayliss, 2004) اما یکسان دانستن فرهنگ با خلاقیت یا حضور کارگران خلاق با وجود اقتصاد فرهنگی محلی جامد، اشتباه خطرناکی است (Lysgård, 2012). در واقع، دنبال کردن یک استراتژی توسعه با هدف تبدیل سیستم شهری به یک شهر خلاق یا یک شهر فرهنگی ممکن است به مسیرهای بسیار متفاوت و احتمالاً متضاد منجر شود (Alberti et al., 2022). آنچه به طور کلی در چنین رویکردهایی نادیده گرفته می‌شود، درک کامل ماهیت عمیقاً غیرخطی مکانیسم‌های پشت توسعه مبتنی بر فرهنگ (Lysgård, 2016) و تعامل پیچیده بین بسیاری از متغیرهای مختلف است (Grossi et al., 2022). بنابراین موقعیت سیاست‌گذاری فرهنگی در جوامع مساله با اهمیتی است که گروه زیادی از بازیگران و کنشگران می‌توانند به طور قابل توجهی در طیف وسیعی از مقیاس‌ها و موقعیت‌ها فعالیت کنند و از ایالات محلی و ملی گرفته تا

روابط و تأثیرات فراملی را شامل می‌شود. در همین راستا سیاست‌گذاری فرهنگی دیدگاهی است که بر اساس آن سیاست فرهنگی را به عنوان مساله‌ای شکل می‌دهد که با توافق سیاسی، سازش و جدال در طیف وسیعی از بازیگران در مقیاس‌های مختلف شکل گرفته است (Marx, 2020). به طور کلی سیاست‌های فرهنگی نوعی حاکمیت فرهنگی هستند که در پاسخ به شرایط خاص سیاسی و اقتصادی کشورها تدوین شده‌اند و به عنوان حکمرانی فرهنگی مورد توجه قرار گرفته‌اند (Ho, 2017). بنابراین بخش مهمی از سیاست‌های فرهنگی در ارتبا با مقوله‌های اقتصادی در نظر گرفته می‌شوند و باید گفت که سیاست فرهنگی در بازار هم تاثیرگذار بوده است و بر فرایندهای اقتصادی و بازار اثر تعیین کننده‌ای دارند. در برخی کشورهای آسیای شرقی تحولات اقتصادی و سیاسی در دهه ۱۹۹۰ تحت تاثیر سیاست‌های فرهنگی این منطقه رقم خورده است و حتی سیاست‌های فرهنگی از طریق شرایط تولید فرهنگ محلی به تغییر در نگرش حاکمیت دولت منجر شده است (Vinodrai et al., 2023). مارکس (۲۰۲۰) در پژوهشی با عنوان «چه کسی فرهنگ را اداره می‌کند؟ بازیگران، فدرالیسم و تخصص در سیاست‌گذاری فرهنگی منطقه‌ای سوئیس» با استفاده از سیاست‌های عمومی و تجزیه و تحلیل نهادی برای بررسی چگونگی توزیع قدرت تصمیم‌گیری بین بازیگران در بخش‌های دولتی و خصوصی و در سطوح مختلف ایالتی و همچنین نقش‌های دقیق، رویکرد جدیدی را به سیاست‌گذاری‌های فرهنگی و تغییر سیاست‌های فرهنگی پیشنهاد می‌کند. بنابراین قوانین پیرامون سیاست‌های فرهنگی آنچنان تعیین نمی‌کنند که سیاست فرهنگی به عنوان تعیین کننده‌ای برای بازیگران قدرت تصمیم‌گیری مطرح باشد، اما ایجاد سیاست فرهنگی به مسئله توزیع قدرت در بین جامعه محلی و دولت ملی، ادارات و نهادهای جامعه، و واسطه‌های فرهنگی، جامعه مدنی، جنبش اجتماعی، هنرمندان و فعالان مدنی کمک می‌کند. به طور کلی یافته‌ها نشان می‌دهند که سیاست‌های فرهنگی به طرق مختلف تغییر شکل می‌یابد و در تنظیمات اجرای قدرت کم و بیش به بازیگران بخش فرهنگی اعطا می‌شود. عموماً تحت تأثیر بازیگران اداری قرار دارند (Marx, 2020). همچنین بورن و همکاران (۲۰۲۰) نشان دادند که گفتمان سیاست فرهنگی رسمی در لهستان از این نظر مشکل ساز است که اثرگذاری آن به خاطر توزیع نابرابر اقتدار فرهنگی در لهستان و دسترسی نابرابر به ابزارهای نمادین بوده است. بنابراین در لهستان از طریق تجزیه و تحلیل روند سیاست‌گذاری‌های فرهنگی شهری و با استفاده از ادبیات اقتصاد سیاسی رشد و توسعه اقتصادی محقق می‌شود (Borén et al., 2020). در پژوهشی دیگر گیلمن (۲۰۱۸) به روش کیفی و تحلیل کیفی اسناد و سیاست‌های تدوین شده به تحلیل سیاست‌گذاری فرهنگی به صورت میدانی در سه ایالت برزیل پرداخته است. یافته‌های این پژوهش میدانی نشان داده که دولت برزیل با استفاده از یک سیاست فرهنگی خاص، می‌تواند روابط جدید دولت-جامعه را ایجاد کند. این سیاست‌ها با به رسمیت شناختن و تأمین بودجه ابتکارات هنری و اقتصاد فرهنگ در جوامع محروم و گسترش دسترسی آن‌ها به این امکانات بینش جدیدی را در مورد شیوه‌های تغییر سیاست فرهنگی ارائه می‌دهند (Gillman, 2018).

بر همین اساس سیاست‌های فرهنگی دولت‌ها به حوزه‌های اقتصادی و فرهنگی یا اقتصاد فرهنگ را تحت تاثیر قرار داده‌اند. در ارتباط با سیاست فرهنگی دولت در حوزه اقتصاد فرهنگ باید گفت که سیاست‌هایی که یک دولت تدوین می‌کند، اغلب منعکس کننده پاسخ دولت به اقتصاد سیاسی کل آن زمان است. سیاست‌های فرهنگی جزو مولفه‌های سیاست‌های عمومی هستند و نباید از تعاملی که با سایر سیاست‌ها دارند، غافل شد (Bell & Oakley, 2015). به طور کلی سیاست فرهنگی اجرا شده در حوزه اقتصاد فرهنگ باید معطوف به صنعت باشند (Grodach & Silver, 2013). از طرفی هم امروزه بحران‌های اقتصادی معاصر فرصت‌هایی را برای دولت‌ها فراهم آورده است تا از الگوی سیاست بازار محور، سیاست‌های حاکم بر صنایع فرهنگی و خلاق به عنوان مبدل حاکمیت فرهنگی استفاده کنند که با تمرکز سیاسی (یعنی قدرت واقعی اداری و مالی) با تغییر در نگرش حاکمیت دولت‌ها، چارچوب سیاست فرهنگی به سمت جهت‌گیری بازار متمرکز تغییر جهت دهند (Bordat, 2013). بنابراین بخش مهمی از سیاست‌های فرهنگی دولت به مقوله اقتصاد فرهنگ مربوط می‌شوند و یکی از مهمترین مظاهر اقتصاد فرهنگ صنایع خلاق هستند. صنایع خلاق، به چرخه‌هایی از خلق، تولید و توزیع کالاها و خدمات اطلاق می‌شود که خلاقیت و سرمایه

فکری را به عنوان ماده خام، به کار می‌گیرد و صنایع خلاق به طور فزاینده‌ای به نوآوری و پویایی محلی کمک می‌کنند (Bayliss, 2004). افزایش قدردانی از فرهنگ نه تنها هدفی است که مردم برخی کشورها باید آن را دنبال کنند، بلکه پیش شرط توسعه صنایع فرهنگی و خلاقانه آن‌ها نیز هست و این کشورها می‌توانند از مزیت فرهنگی خود به عنوان اهرم فشار بر رشد اقتصادی استفاده کنند (Marx, 2020). بر همین اساس فرهنگ و اقتصاد با هم آمیخته شده و اقتصاد فرهنگی به عنوان شاخه‌ای از اقتصاد بوده که رابطه فرهنگ را با نتایج اقتصادی بررسی می‌کند. اقتصاد فرهنگی اغلب با مطالعه نتایج اقتصادی نهادهای فرهنگی، در تصمیم‌گیری‌ها، مدیریت و ارزیابی دارایی‌های این نهادها، کمک می‌نماید. اقتصاد فرهنگی به عنوان یک رشته رو به رشد در اقتصاد رفتاری، نقش فرهنگ در رفتارهای اقتصادی را بررسی می‌کند. گرچه به نظر می‌رسد سیاست‌های حاکم بر صنایع فرهنگی و خلاق به یک راه حل منحصر به فرد برای تدوین سیاست‌های فرهنگی در برخی کشورهای شرقی تبدیل شده است، اما با توجه به سیاست فعلی و اجرای آن، این سیاست‌ها نمی‌توانند و نباید برای جایگزینی سیاست‌های حاکم بر فرهنگ و هنر استفاده شوند. از آنجایی که دولت هنگ کنگ تصمیم گرفت از فرهنگ به عنوان ابزاری حیاتی برای تقویت اقتصاد پس از واگذاری استفاده کند، این دولت علاوه بر ارائه پیشنهادهایی برای صنایع فرهنگی و خلاق، سیاست‌های مربوط به ایجاد زیرساخت‌ها و نوسازی شهری را با هدف گردشگری فرهنگی تدوین کرده است (Grodach & Silver, 2013). بنابراین دولت‌ها با استفاده از یک سیاست فرهنگی خاص، می‌توانند روابط جدید دولت-جامعه را ایجاد کنند. این سیاست‌ها با به رسمیت شناختن و تأمین بودجه ابتکارات هنری و اقتصاد فرهنگ در جوامع محروم و گسترش دسترسی آن‌ها به این امکانات بینش جدیدی را در مورد شیوه‌های تغییر سیاست فرهنگی ارائه می‌دهند (Gillman, 2018). البته در برخی کشورها شوراهای شهری به عنوان نهادهای قانونی که مسئول نظارت بر خدمات شهری هستند در بسیاری از کشورها وظیفه اجرای مصوبات و سیاست‌های فرهنگی مصوب در شورای شهر را دارند و در مواردی هم این شوراها با تصویب برنامه‌های سیاست فرهنگی خود در تدوین سیاست‌گذاری‌های نقش آفرینی می‌کنند (Ho, 2017). معمولاً قوانین پیرامون سیاست‌های فرهنگی آنچنان تعیین نمی‌کنند که سیاست فرهنگی به عنوان تعیین کننده‌ای برای بازیگران قدرت تصمیم‌گیری مطرح باشد، اما ایجاد سیاست فرهنگی به مسأله توزیع قدرت در بین جامعه محلی و دولت ملی، ادارات و نهادهای جامعه، و واسطه‌های فرهنگی، جامعه مدنی، جنبش اجتماعی، هنرمندان و فعالان مدنی کمک می‌کند (Marx, 2020). بر همین اساس شکل‌گیری اقتصاد فرهنگی نه تنها از نظر ماهیت سیاست‌های شهری و منطقه‌ای، بلکه باید با توجه به پویایی سیاست‌های محلی شهری نیز مورد توجه قرار گیرند. ادغام اقتصاد فرهنگی به مرور روابط قدرت بین ذینفعان مختلف را شکل می‌دهد (Bordat, 2013). در ایران نیز سیاست‌گذاری‌های فرهنگی بیشتر بر اساس تمرکز بر مولفه‌های فرهنگی بوده و بخش «اقتصاد فرهنگ» آن جایگاه مطلوبی ندارد و عموماً موفق عمل نکرده است. مسأله اصلی این پژوهش مشکل ناشی از سیاست‌گذاری‌های ناموفق و بی نتیجه بوده است. مسأله فرهنگ در کشور برخلاف بسیاری از کشورها نه تنها درآمدزا نیست؛ بلکه به دلیل برخی سیاست‌گذاری‌های ناموفق بسیار پر هزینه نیز بوده است. بر همین اساس تدوین یک الگوی بومی برخاسته از نظرات نخبگان می‌تواند، راهبردها، بسترها و علت‌های یک سیاست‌گذاری موفق را برای کشور مشخص کند. در ایران در دوره‌های مختلف تاریخ معاصر از دوره مشروطیت تا امروز دولت، محور و معنادهنده سیاست‌گذاری‌های فرهنگی بوده است (Khalegh Panah & Sanaei, 2020)؛ بر این اساس اقتصاد فرهنگ، شاخه‌ای کاربردی از علم اقتصاد است. حیطه موضوعی اقتصاد فرهنگ را می‌توان کاربرد اصول، مفاهیم و نظریه‌های علم اقتصاد در جهت تبیین و تحلیل مسائل اقتصادی بخش فرهنگ و در نهایت ارائه خط‌مشی‌های سیاسی در جهت بهبود مدیریت اقتصادی فعالیت‌های فرهنگی دانست. همچنین اقتصاد فرهنگ می‌تواند به بررسی و تحلیل آثار و نقش فعالیت‌های فرهنگی در توسعه اقتصادی نیز بپردازد. بنابراین سیاست‌گذاری فرهنگی دولت در این عرصه می‌تواند مستقیماً هم به رشد اقتصادی و هم به توسعه فرهنگی منجر شود. بنابراین لازم است تا الگوی سیاست فرهنگی دولت در حوزه اقتصاد فرهنگ تدوین شود تا بتوان روند کلی توسعه کشور را شتاب بخشید لذ در تحقیق حاضر محقق درصدد است با استفاده از تحقیق

کیفی که ماهیت اکتشافی و تفسیری دارد از خبره‌ترین و آگاه‌ترین افراد در حوزه حاضر جهت گردآوری داده‌ها استفاده کند و در پی پاسخ به این سوال است که مولفه‌های اثرگذار در الگوی سیاست فرهنگی دولت در حوزه اقتصاد فرهنگ کدامند؟

روش‌شناسی

روش تحقیق پژوهش حاضر کیفی بود که با استفاده نظریه داده بنیاد استراوس و کربین^۱ (دیدگاه نظامند)، نظرات مصاحبه شونده‌گان درباره الگوی سیاست فرهنگی دولت در حوزه اقتصاد فرهنگ تحلیل شد. جامعه آماری این تحقیق شامل جامعه خبرگان، متخصصان سیاست‌گذاری و برخی اساتید سیاست‌گذاری و برنامه‌ریزی در ایران هستند و در تحقیقات کیفی حجم جامعه آماری برای محقق عامل تعیین کننده‌ای نیست و دسترسی به تعدادی از این افراد برای تحلیل کیفی کفایت می‌کند و در تحقیق حاضر متخصصان سیاست‌گذاری و برخی اساتید سیاست‌گذاری و برنامه‌ریزی مشارکت داشتند. با توجه به استفاده از روش داده‌بنیاد و انجام مصاحبه برای گردآوری داده‌ها، نمونه‌گیری به صورت هدفمند انتخاب شد. در پژوهش حاضر، پس از انجام ۱۲ مصاحبه، تحلیل داده‌ها حاکی از اضافه نشدن داده جدید به داده‌های قبلی بود؛ چرا که درصد بالایی از داده‌های مستخرج از مصاحبه‌های آخر تکراری بود. بنابراین، با انجام ۱۲ مصاحبه و رسیدن به حد اشباع نظری، به مصاحبه‌ها پایان داده شد و جهت اطمینان از به اشباع رسیدن تعداد ۳ مصاحبه دیگر گرفته شد (۱۲+۳). در تحقیق حاضر داده‌ها در جریان پژوهش تکوین یافت و هر داده از تحلیل داده‌های پیشین شکل گرفت. نمونه‌گیری تا رسیدن مقوله‌ها به اشباع نظری ادامه یافت. ابزار پژوهش حاضر، مصاحبه‌های عمیق و اکتشافی بود. سؤالات مصاحبه‌ها از نوع باز پاسخ بود و بر اساس ابعاد نظریه داده بنیاد، موجبات علی، شرایط محیطی، ویژگی‌های زمینه‌ای، راهبردها و پیامدهای الگوی سیاست فرهنگی دولت در حوزه اقتصاد فرهنگ مورد بررسی قرار داد تا از زبان مصاحبه‌شوندگان موضوع روشن شود. زمان در نظر گرفته شده برای هر مصاحبه به طور میانگین ۴۰ دقیقه بود. تمام مصاحبه‌ها توسط شخص محقق انجام گرفت و در ادامه پیاده سازی شد. برای تجزیه و تحلیل داده‌ها از روش تحلیل خرد استفاده گردید به این صورت که داده‌ها از طریق فرایند کدگذاری باز^۲، محوری^۳ و گزینشی^۴ و بر اساس طرح نظریه داده بنیاد استراوس و کربین تحلیل شدند. ابتدا با انجام کدگذاری باز بخش‌هایی که با توجه به اهداف و سؤالات پژوهش می‌توانست به عنوان کد مفهوم اولیه در نظر گرفته شود، مشخص شد. سپس در مرحله کدگذاری محوری، با توجه به نقش مفاهیم در تبیین مولفه‌ها، این مفاهیم در قالب: موجبات علی (علل پدیده اصلی)، راهبردها (استراتژی‌هایی که در پاسخ به پدیده اصلی اتخاذ می‌شوند)، ویژگی‌های زمینه‌ای (شرایط بسترساز خاص مؤثر بر راهبردها)، شرایط محیطی (شرایط عام مؤثر بر راهبردها)، و پیامدها (نتایج به کار بستن راهبردها) به صورت نظری از طریق مدل پارادایمی به هم مرتبط شدند. برای سنجش روایی این پژوهش، گزارش پایانی فرایند تحلیل داده‌ها و مقوله‌های حاصل شده، به همراه متن مصاحبه برای چهار نفر از مصاحبه‌شوندگان فرستاده شد و از نظرات آن‌ها در کدگذاری‌ها و طراحی الگو استفاده شد که این روند حدود سه ماه به طول انجامید. همچنین فرایند کدگذاری‌ها توسط ۳ نفر از استادان صاحب‌نظر که خود عضو گروه مصاحبه نبودند، بررسی و پیشنهادات آن‌ها در تدوین مدل استفاده گردید. پژوهشگر به منظور سنجش پایایی ابزار کیفی، دو مصاحبه آزمایشی ترتیب داد و پس از تحلیل نتایج و سپس مقایسه با اهداف و سؤالات پژوهش، اصلاحاتی در سؤالات و اولویت‌بندی پرسش‌ها داده شد تا باعث افزایش دقت ابزار پژوهش شود، همچنین هنگام کدگذاری بازبینی انجام شد؛ طبقه‌بندی یا تأیید نتایج با مراجعه به آزمودنی‌ها انجام گرفت. تأیید همکاران پژوهش از جمله استاد راهنما گرفته شد؛ تحلیل موارد کیفی انجام گرفت و در نهایت مشخص گردید که مورد ارجاع کفایت لازم را داشتند.

1. Strauss & Corbin

2. Open Coding

3. Axial Coding

4. Selective Coding

یافته‌های تحقیق

استراتژی‌های ممیزی مورد استفاده، عبارت بودند از باورپذیری، انتقال پذیری، اتکاپذیری، تایید پذیری. باورپذیری به معنی اینکه آیا یافته‌های تحقیق برای محقق باور پذیر است (معادل روایی درونی است)، برای باورپذیری خود محقق یکی از مصاحبه‌ها را بعد از یک ماه دوباره کد گذاری نمود، نتایج با ضریب اسکات^۱ مقایسه شد. ضریب اسکات ۸۰ درصد در مصاحبه به دست آمد. انتقال پذیری به معنای اینکه آیا انتقال استنباط از یک بستر به بستر دیگر وجود دارد (معادل روایی بیرونی)، برای سنجش روایی این پژوهش، گزارش پایانی فرایند تحلیل داده‌ها و مقوله‌های حاصل شده، به همراه متن مصاحبه برای چهار نفر از مصاحبه‌شوندگان فرستاده شد و از نظرات آن‌ها در کدگذاری‌ها و طراحی الگو استفاده شد که این روند حدود سه ماه به طول انجامید. لازم به ذکر است برای اعتماد پذیری و انتقال پذیری از روش تحلیل اعضای پژوهش استفاده شد، در این روش گزارش محقق را از نظر صحت و کامل بودن مورد مطالعه و بررسی قرار گرفت، چرا که خواندن گزارش موجب می‌گردد که مشارکت کنندگان حقایق تازه‌ای به خاطر آورند یا درک جدیدی از موقعیت بدست آورند. اتکاپذیری یعنی اینکه آیا اگر نفر دیگری کد گذاری کند به همین یافته‌ها می‌رسد. بعد از انجام این مرحله نتایج یکسان بدست آمد علاوه بر این دو مصاحبه آزمایشی ترتیب داد و پس از تحلیل نتایج و سپس مقایسه با اهداف و سؤالات پژوهش، اصلاحاتی در سؤالات و اولویت‌بندی پرسش‌ها داده شد تا باعث افزایش دقت ابزار پژوهش شود. (معادل پایایی است). برای تایید پذیری به این سوال پاسخ داده شد که آیا واقعاً یافته‌ها از دل داده‌ها بدست آمده است. برای تائیدپذیری ۳ نفر صاحب نظر کدها، یافته‌ها و مدل را بررسی و تمامی مراحل را به صورت جزیه جز ارائه کردند.

جدول ۱

اطلاعات جمعیت‌شناختی نمونه‌های تحقیق

ردیف	جنسیت	سن	مدرک تحصیلی
۱	مرد	۵۱	دکتری
۲	مرد	۵۵	دکتری
۳	مرد	۵۳	دکتری
۴	مرد	۵۱	دکتری
۵	مرد	۴۹	دکتری
۶	زن	۴۵	دکتری
۷	زن	۴۴	دکتری
۸	زن	۴۳	دکتری
۹	زن	۴۸	دکتری
۱۰	مرد	۵۱	دکتری
۱۱	مرد	۵۳	دکتری
۱۲	زن	۴۵	دکتری
۱۳	مرد	۴۸	دکتری
۱۴	مرد	۴۹	دکتری
۱۵	زن	۴۲	دکتری

1. Scott

جدول ۲

دسته‌بندی کدهای شرایط علی

کدهای باز	کد محوری	کدگزینشی	منابع	ارجاعات	عامل
معرفی ظرفیت‌های فرهنگی و هنری در سطح داخل و بین الملل ارائه نظام فرهنگی جامع شناسایی مسیرهای فرهنگی دارای پتانسیل ایجاد نشاط فرهنگی از طریق گسترش خدمات و کالاهای فرهنگی تقویت و گسترش هویت فرهنگی افزایش درآمد ناخالص ملی در بستر اقتصاد فرهنگی کاهش بیکاری با ایجاد بنگاه‌های تولیدات فرهنگی و هنری و گردشگری ارائه تسهیلات کم بهره و ارزان توجه و تمرکز احاد جامعه به ظرفیت‌های تولید ثروت و درآمد از طریق بسترهای فرهنگی تدوین قوانین حمایتی جبران عقب افتادگی بخش اقتصاد فرهنگ در مقایسه با سایر حوزه ها توجه و تمرکز سرمایه داران به سرمایه گذاری در حوزه اقتصاد فرهنگ ایجاد زمینه و بستر خلاقیت‌های نسل نو در راستای شیوه‌های نوین درآمد زایی پاسخگویی به بخش قابل توجهی از مردم علاقمند به فعالیت در حوزه اقتصاد فرهنگ تشکیل تشکل‌های صنفی تاسیس بانک‌های تخصصی تعیین متولی خاص برای حوزه اقتصاد فرهنگ تامین مواد اولیه برنامه‌ریزی نهادها ایجاد بازارهای فروش کالا و خدمات فرهنگی تعیین استانداردهای لازم برای تولیدات شفافیت حکومت باور مردم به سلامت حکومت	تقویت چارچوب نظام فرهنگی توسعه مالی نظام فرهنگی توسعه مالی نظام فرهنگی تقویت نقاط قوت تاسیس نهادی متولی و اثرگذار	توسعه دانش و امور مالی برنامه‌ریزی نهادهای مسول	۱۲ ۱۴ ۱۷	۱۴ ۱۴	شرایط علی

جدول ۳

دسته‌بندی کدهای شرایط زمینه‌ای

کدهای باز	کد محوری	کدگزینشی	منابع ارجاعات	عامل
ایجاد بانک تخصصی برای فعالین حوزه اقتصاد	ایجاد نهاد تخصصی	حرکت علمی نهادها در جهت	۱۵	شرایط
ایجاد بانک اطلاعاتی گروه‌های فعال		کارایی بیشتر		زمینه‌ای
تقویت و حمایت مادی و حقوقی از تشکل‌های فعال در حوزه اقتصاد فرهنگ				
تضییع حقوق مادی عوامل فرهنگی				
حمایت و ایجاد کانون‌های فعال در این حوزه				
تشکیل انجمن‌های صنفی				
تشکیل اتاق بازرگانی در حوزه اقتصاد فرهنگ				
ایجاد مراکز تحقیقاتی و پژوهشی در حوزه اقتصاد فرهنگ	ایجاد نهاد علمی -			
تاسیس مراکز علمی و آموزشی و دانشگاهی و رشته‌های مرتبط با تحقیقاتی				
حوزه صنایع فرهنگی				
ایجاد مراکز آموزشی فعال برای ارتقا سطح دانش و توانمندی‌ها				
ایجاد بستر خلاقیت و نوآوری‌ها				
گرایش نسل جدید به حوزه‌های فرهنگی و هنری	ایجاد بهره‌وری و			
توجه به نگرش‌های نسل نو	کارایی			
کاهش سطح بیکاری				
مانع‌زدایی از فعالیت‌های اثربخش				
ایجاد شبکه‌های ارتباطی				
تدوین قوانین مورد نیاز	تدوین قوانین و مقررات			
حمایت‌های قانونی				
ارایه تسهیلات مالی				
تقویت تشکل‌های نوپیان				
ارتباط بین گروه‌های هنری و فرهنگی و پیوند با بخش صنایع فرهنگی				
معرفی ظرفیت‌های موجود حوزه اقتصاد فرهنگ به سرمایه‌گذاران و بخش‌های مختلف				

جدول ۴

دسته‌بندی کدهای شرایط مداخله‌گر

کدهای باز	کد محوری	کدگزینشی	منابع	ارجاعات	عامل
عدم شناخت کافی آحاد جامعه از ظرفیت‌های حوزه فرهنگ اطلاعرسانی ضعیف در حوزه اقتصاد فرهنگ در جوامع بی توجهی جامعه از ظرفیت‌های حوزه فرهنگ ضعف دستگاه‌های اجرایی در این حوزه فقدان نیروی انسانی کارآمد و ناآشنا به حوزه اقتصاد فرهنگ و هنر فقدان منابع مالی مشخص برای این حوزه عملکرد سلیقه‌ای متولیان و برداشتهای متفاوت در تولیدات کالا و خدمات فرهنگی و هنری فقدان متولی در حوزه اقتصاد فرهنگ تدوین قوانین دست و پاگیر نبود قوانین صریح و مشخص جامع نبودن قوانین موجود ضعف ساختاری	فقدان آگاهی جامعه ضعف مالی و ساختاری نهادها ضعف قوانین	عدم پیشرفت در حوزه‌های اقتصاد فرهنگ	۱۴	۱۸	شرایط مداخله‌گر

جدول ۵

دسته‌بندی کدهای راهبردی

کدهای باز	کد محوری	کدگزینشی	منابع	ارجاعات	عامل
استفاده از فعالین مجرب و تحصیل کرده در این حوزه توجه به تخصص و مدیریت علمی توجه به حوزه آموزش فرهنگی و هنری توجه و تمرکز به حوزه پژوهش راه‌اندازی برندسازی شبکه‌ای توجه به اقتصاد دیجیتال و نقش آن در حوزه اقتصاد فرهنگ توجه به حوزه رسانه و ظرفیت‌های آن تاسیس رسانه تخصصی گفتمان سازی توجه به حوزه کودک و نوجوان حمایت و توجه به نقش زنان و بانوان استفاده از پیشکسوتان حوزه فرهنگ و هنر توجه به ظرفیت‌های مغفول حوزه فرهنگ عامه تقویت و حمایت از بخش‌های با بازده سرمایه بالا (گردشگری، سینما) شکل دادن بازار اقتصاد فرهنگ برنامه‌ریزی بلند مدت و استراتژیک فراهم کردن زیرساخت‌ها حمایت از نسل جوان و علاقمند به این حوزه حمایت از تشکل‌های فعال صنفی نظارت کارآمد دولت بر چرخه اقتصاد فرهنگ	تخصصی کردن امور اقتصاد فرهنگ اهمیت رسانه نقش حاکمیت	برنامه‌ریزی و هدف‌گذاری علمی دولت	۱۵	۱۸	راهبردها

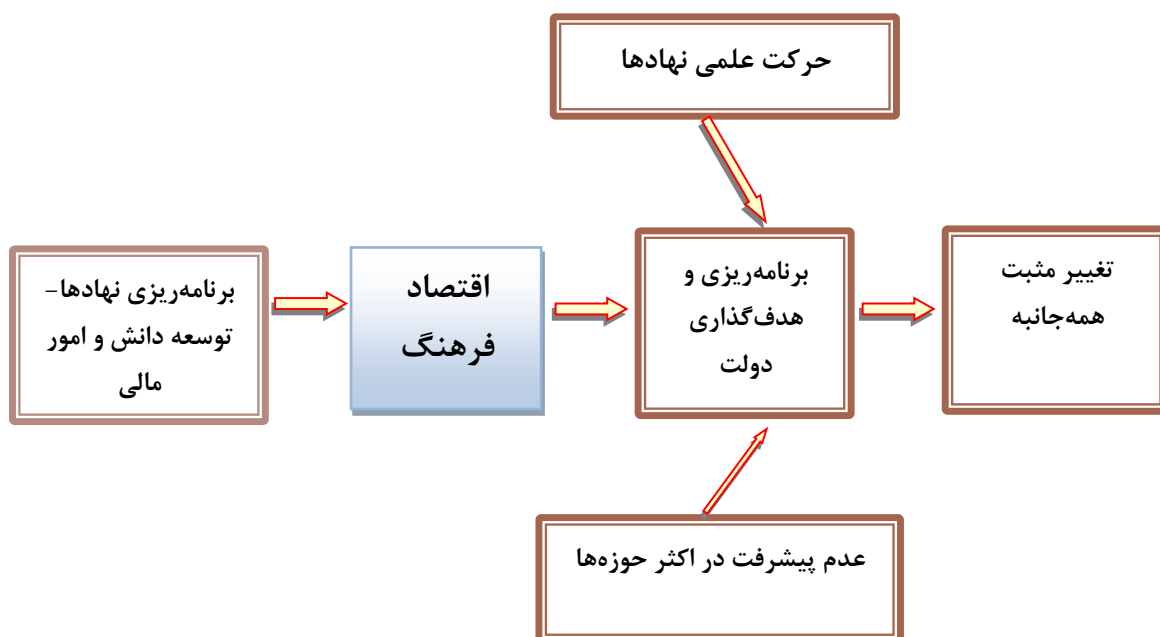
جدول ۶

دسته‌بندی کدهای پیامد

ارجاعات	منابع	کدگزینشی	کد محوری	کدهای باز
۱۶	۱۴	تغییر مثبت همه جانبه در جوامع	افزایش رفاه مالی	گسترش روحیه تلاش و کارآمدی گسرش کار و کاهش بیکاری افزایش امید در جامعه ظرفیت کارآفرینی تولید ثروت از محل حوزه اقتصاد فرهنگ افزایش حجم تولیدات کالا و خدمات فرهنگی اشتغال درآمدزایی در حوزه اقتصاد فرهنگ ایجاد بستر صادرات کالا و خدمات فرهنگی انسجام اجتماعی از طریق توجه و تمرکز به خرده فرهنگ‌ها پیشرفت فرهنگ جوامع افزایش شناخت جامعه از ظرفیت‌های فرهنگی و هنری ایجاد نشاط و شادابی به دلیل ظرفیت حوزه اقتصاد فرهنگ ارتقا جایگاه فرهنگی در سطح بین الملل اقتصاد فرهنگ ابزار حفظ فرهنگ افزایش امنیت فرهنگی در سطح جامعه ارتقا سطح خلاقیت و نوآوری در جامعه افزایش خودباوری و هویت ملی ارتقا سطح فرهنگ ملی افزایش سرمایه فرهنگی حفظ و انتقال فرهنگ
			تاثیرات اجتماعی	
			ارتقاء فرهنگ	

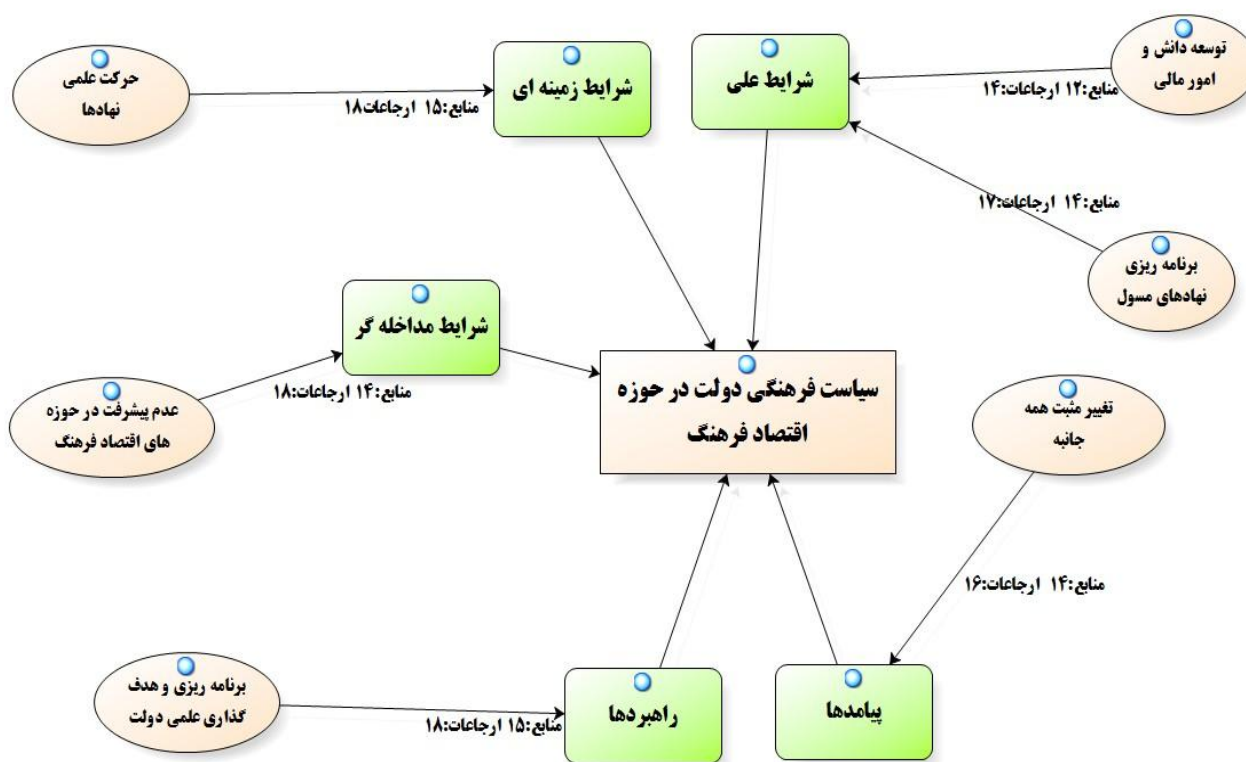
شکل ۱

الگوی پارادایم کدگذاری محوری

شکل ۲

شبکه کدهای اصلی استخراجی

بحث و نتیجه گیری

امروزه دگرگونی‌های زیادی در زمینه فعالیت‌های فرهنگی به وقوع پیوسته که آگاهی بر این دگرگونی‌ها، نگرش جامعه و افراد را به اقتصاد و تولید محصولات فرهنگی متمرکز کرده و ضرورت توجه به مقوله اقتصاد فرهنگ را بیش از هر زمان دیگری اندشمندان، سیاست‌گذاران و برنامه‌ریزان را درگیر خود کرده است. تحقیق حاضر با هدف تدوین الگوی سیاست فرهنگی دولت در حوزه اقتصاد فرهنگ انجام شد. در این تحقیق محقق پس از مصاحبه با افراد خبره در حوزه مورد نظر به مضمون‌های اصلی دست یافت که در قالب الگوی مضامین استخراجی پس از تجزیه و تحلیل داده‌ها در نرم‌افزار ان‌ویوو ارائه شد و در ادامه مورد بحث و بررسی قرار می‌گیرد.

پس از کدگذاری‌ها و با استفاده از رویکرد استقرایی حاکم بر تحقیق کیفی و با توجه به مدل پارادایم استراوس و کوربین محقق در بخش شرایط علی به دو کد اصلی دست یافت که عبارتند از برنامه‌ریزی نهادهای مسول و توسعه دانش و امور مالی. کد برنامه‌ریزی نهادهای مسول با تعداد منابع ۱۴ و تعداد ارجاعات ۱۷ پس از تجزیه و تحلیل داده‌ها در نرم‌افزار ان‌ویوو به‌عنوان کد اصلی در بخش شرایط علی استخراج شد. در همین راستا گیلمن (۲۰۱۸) در پژوهشی میدانی نشان داد که دولت برزیل با استفاده از یک سیاست فرهنگی خاص، می‌تواند روابط جدید دولت-جامعه را ایجاد کند. این سیاست‌ها با به رسمیت شناختن و تأمین بودجه ابتکارات هنری و اقتصاد فرهنگ در جوامع محروم و گسترش دسترسی آن‌ها به این امکانات بینش جدیدی را در مورد شیوه‌های تغییر سیاست فرهنگی ارائه می‌دهند (Gillman, 2018). همچنین در پژوهشی کافکا (۲۰۲۱) بیان می‌دارد دیدگاه غالب این است که پیشینه فرهنگی و نهادها با یکدیگر تعامل دارند و بازخوردهای مکمل و متقابل را تکامل می‌دهند. به این معنا، مؤسسات یکسان بسته به زمینه فرهنگی که در آن اعمال خواهند شد، می‌توانند متفاوت عمل

کنند و تکامل نهادها و پیشینه فرهنگی همیشه سیر توسعه همزمان را در زمان و در یک جهت ارائه نمی‌دهد، واقعیتی که پیامدهای مهمی برای حوزه اقتصاد فرهنگ دارد (Kafka, 2021). در نهایت رژیم‌های سیاست فرهنگی ساخته شده توسط کشورها بر اساس تاریخ‌های ملی و منطق سیاست‌های فرهنگی متفاوت، زمینه‌های فرهنگی، شیوه‌های تامین مالی، سازمان‌ها و حکومت است. همانطور که روزنشتاین (۲۰۲۱) استدلال می‌کند، مهم است که بین دو بعد خاص مدیریت تمایز قائل شد: ابزارهای سیاست (مانند یارانه‌ها، مقررات و سایر ابزارهای راهبردی) و ساختارها (مانند وزارتخانه‌ها، آژانس‌ها و شوراهای هنری) (Rosenstein, 2021). بنابراین، سیاست فرهنگی دولت و نهادها به عنوان یک عامل اثرگذار مطرح است در مجموع، سیاست فرهنگی را می‌توان به عنوان یک عمل موازنه سیاسی بین حوزه‌های مختلف سیاست دولتی در نظر گرفت که در واقع فرهنگ را تأمین و اداره می‌کند و مقامات دولتی در مسائل مربوط به بودجه‌های فرهنگی و اطلاعات مربوط به آن، بازیگران کلیدی هستند.

توسعه دانش و امور مالی با تعداد منابع ۱۲ و تعداد ارجاعات ۱۴ پس از تجزیه و تحلیل داده‌ها در نرم‌افزار ان‌ویوو در بخش شرایط علی استخراج شد. در همین راستا (Khan et al., 2020) بیان می‌دارند دانشگاه‌ها در سراسر جهان به طور فزاینده‌ای از نقش اصلی سنتی خود به عنوان ارائه دهندگان آموزشی و خالق دانش علمی به یک مدل دانشگاهی پیچیده تر کارآفرینانه تغییر می‌کنند و تجاری سازی دانش و مشارکت فعال در توسعه شرکت‌های خصوصی در اقتصاد فرهنگ نقش مهمی دارند. در این زمینه، دانشگاه‌های کارآفرین هم به عنوان تولیدکننده دانش و هم به عنوان مؤسسه انتشاراتی نقش مهمی را ایفا می‌کنند. همچنین در پژوهشی فرناندز و تامایو (۲۰۱۷) سه منبع اصلی تفاوت در چارچوب نهادی را که باعث تفاوت در توسعه مالی می‌شود، شناسایی می‌کنند (Fernández & Tamayo, 2017): سنت قانونی موروثی در مورد نحوه نگهداری حقوق مالکیت خصوصی در یک اقتصاد، تأکیدی که جوامع بر توسعه بازارها داشته‌اند و توسعه تاریخی اقتصادهایی که امکان تغییرات گسسته در ترتیبات نهادی خاص را فراهم می‌کند و وقتی فرهنگ و موسسات با هم تکامل می‌یابند به این معنی که این موارد همزمان و در یک جهت در حال تغییر هستند سبب توسعه مالی تسهیل می‌شود. در مقابل، زمانی که مؤسسات و پیشینه فرهنگی از این توسعه منحرف می‌شوند، تغییر جهت ناهمزمان و متفاوت آن‌ها ممکن است منجر به مجموعه‌ای از تلاش‌های ناموفق برای اجرای چارچوب توسعه مالی مدرن شود.

در بخش عامل شرایط زمینه‌ای کد اصلی حرکت علمی نهادها در جهت کارایی بیشتر با تعداد منابع ۱۵ و تعداد ارجاعات ۱۸ استخراج شد. پس از تجزیه و تحلیل داده‌ها نقل قول یکی از افراد مشارکت‌کننده تحقیق بدین صورت بود "در زمینه توسعه اقتصاد فرهنگ جوامع به خصوص جامعه ایران حمایت مادی و حقوقی از تشکل‌های فعال در حوزه اقتصاد فرهنگ بسیار دارای اهمیت است و در این زمینه احتیاج به برنامه‌ریزی ساختاری و منظم است و باید نهادهای درگیر در حوزه اقتصاد فرهنگ این امر را تسهیل کنند"، در همین ارتباط یکی دیگر از افراد مشارکت‌کننده در تحقیق بیان داشت "یکی از شرایط لازم و ضروری برای اقتصاد فرهنگ و رونق آن در نظر داشتن خصوصیات و نگرش‌های نسل جدید جامعه است و باید قبول کرد که جوامع تغییر می‌کنند و جامعه ما هم از این امر مستثنی نیست و در همین راستا ما نیاز به تدوین قوانین و مقررات جدید داریم". در همین راستا شیری و استادعلی (۱۳۹۲) دریافتند عواملی مانند جذب مدیران کارآمد و مجرب، تعدد نهادهای متولی، وجود دستگاه‌های ناظر فرهنگی، قابل اجرا بودن دستورالعمل‌ها و بخشنامه‌ها، شتاب‌زدگی در تصمیم‌گیری‌های کلان کشور در حوزه فرهنگی، علمی بودن تصمیم‌گیری‌ها، هماهنگی اهداف کمی و کیفی حوزه فرهنگی، روزآمد بودن قوانین و همچنین تعامل سازمان‌های فرهنگی با یکدیگر عوامل موثر بر عملکرد و سیاست‌گذاری فرهنگی دولت نهم و دهم بوده است (Shiri & Ostadi Hassan, 2013). همچنین سیاتاس (۲۰۲۰) بیان داشت زمانی که به‌طور کلی و انتزاعی فکر می‌کنیم، وسوسه‌انگیز است که فکر کنیم سرمایه‌گذاری در فرهنگ خواه ساخت یک تئاتر جدید، ترویج یک پروژه هنری یا ایجاد یک تسهیلات جدید برای کارآفرینی فرهنگی یا یک شتاب دهنده کسب و کار برای

استارت‌آپ‌های بازی، باید تأثیر مثبتی بر اقتصاد محلی داشته باشد (Sitas, 2020) - اما چنین تعمیم اغلب مشکل‌ساز است زیرا در بعضی از جنبه‌ها به حرکت‌های بنیادی و علمی توجه نشده است. در همین راستا آلبرتی و همکاران (۲۰۲۲) در واقع، دنبال کردن یک استراتژی توسعه با هدف تبدیل سیستم شهری به یک شهر خلاق یا یک شهر فرهنگی ممکن است به مسیرهای بسیار متفاوت و احتمالاً متضاد منجر شود و آنچه به طور کلی در چنین رویکردهایی نادیده گرفته می‌شود (Alberti et al., 2022)، درک کامل ماهیت عمیقاً غیرخطی و غیرکارشناسی مکانیسم‌های پشت توسعه مبتنی بر فرهنگ است. بنابراین سیاست‌گذاری فرهنگی باید در همه مناطق به صورت عادلانه دنبال شود و بی‌عدالتی در توزیع امکانات و تسهیلات فرهنگی سیاست‌های فرهنگی را با شکست مواجه خواهد کرد. با این حال، در عمل، منابع عظیم اقتصادی ابتکارات فرهنگی هنوز برای طیف وسیعی از مدیران و سیاستمداران آشکار نیست. اثرات اقتصادی رویدادهای فرهنگی برای متخصصانی که در منطق بازپرداخت، سودآوری و کارایی کار می‌کنند به سختی قابل توجه است. یکی از موانع جدی برای ارتقای این جایگاه سیاست فرهنگی، عدم انجام تحقیقات نظری در این زمینه است. عدم آگاهی از اشکال مدرن و فرصت‌های نوآورانه ابتکارات فرهنگی در آگاهی توده‌ها؛ فقدان یا ناکافی بودن داده‌های تجربی و نظری در مورد ویژگی‌های فرهنگی مناطق و سرزمین‌های مختلف.

در بخش عامل شرایط مداخله‌گر کد عدم پیشرفت در حوزه اقتصاد فرهنگ با تعداد منابع ۱۴ و ارجاعات ۱۸ به عنوان اصلی‌ترین و انتزاعی‌ترین کد در این بخش استخراج شد. تجزیه و تحلیل محقق نشان داد در زمینه‌های متنوعی مانند ضعف دستگاه‌های ذیربط، عدم تخصص افراد و ضعف قوانین موجود مشکلات متعددی را در زمینه اقتصاد فرهنگ پدید آورده است، به طوری که یکی از افراد مشارکت‌کننده در نقل قول خود اشاره می‌کند "در زمینه سیاست‌گذاری و پیشرفت در حوزه اقتصاد فرهنگ در کشور دچار نواقص و مشکلاتی هستیم و بیش از سه دهه است که تحقیق و پژوهش اقتصاد فرهنگ و هنر در کشورهای توسعه‌یافته مورد توجه جدی قرار گرفته و طی آن پیشرفت‌های متعددی درباره ابعاد اقتصادی و فرهنگی فعالیت‌ها و آثار فرهنگی و هنری در کشورهای توسعه‌یافته شکل گرفته و مباحث آن در دانشگاه‌ها تدریس می‌شود. در صورتی که سابقه این بحث در ایران به دو دهه نمی‌رسد و تلاش‌ها و مطالعات جدی در این خصوص صورت نگرفته است. طی دهه‌های گذشته اقتصاد فرهنگ در کشور به لحاظ کمی و کیفی از وضعیت مناسبی برخوردار نبوده و در کنار غفلت و بی‌توجهی افراد کارشناس به حوزه فرهنگ، نسبت به تخصیص بهینه منابع بخش فرهنگ اهمیتی جدی صورت نگرفته است". همچنین نقل قول یکی دیگر از افراد مصاحبه‌شونده بیان داشت "در زمینه اقتصاد فرهنگ فقط نمی‌توان به مباحث موجود اکتفا کرد و در این زمینه لازم است به دلیل تغییرات جامعه و دگرگونی‌های متعدد تحقیق و پژوهش به‌روز و مناسب انجام شود و این پژوهش نیاز به متولی در این حوزه دارد (البته لازم به ذکر است صرف داشتن متولی گره‌گشا نیست و بعضاً همین متولیان برداشت‌های سلیقه‌ای و نامناسب در این حوزه دارند) و جدای از متولی انجام پژوهش‌های بنیادی و مناسب به منابع مالی نیاز دارد که در این زمینه هم دچار مشکلات هستیم و لازم است افراد متخصص و علمی به حوزه ورود کنند و مشکلات و موانع را رفع کنند". در همین راستا هو (۲۰۱۷) بیان می‌دارد در هنگ‌کنگ تحولات اقتصادی و سیاسی در دهه ۱۹۹۰ تحت تأثیر سیاست‌های فرهنگی این منطقه رقم خورده است و حتی سیاست‌های فرهنگی از طریق شرایط تولید فرهنگ محلی به تغییر در نگرش حاکمیت دولت منجر شده است (Ho, 2017). بنابراین سیاست فرهنگی فقط محدود به قوانین تدوین شده و متون نوشتاری نیستند و عموماً شامل بحث‌ها، رویه‌ها و اجرای سیاست‌های تدوین شده می‌شوند. بر همین اساس یک سند تدوین شده به‌عنوان جزئی از سیستم سیاست‌گذاری عمومی عمل می‌کند. برخی از سیاست‌های فرهنگی با تمرکز بر سیاست‌های زیست‌محیطی اغلب منعکس‌کننده پاسخ‌نهادهای غیردولتی و فعالان مدنی به یک نیاز عمومی است. همچنین کازاکووا (۲۰۲۰) بیان می‌دارد با در نظر گرفتن پتانسیل فرهنگی هر منطقه، شناسایی معیارهای اثربخشی سیاست فرهنگی، روندهای فعلی توسعه اقتصادی و اجتماعی-فرهنگی امکان حل مشکلات فوری را فراهم می‌کند. از جمله آن‌ها - شناسایی جهت‌های اولویت‌دار سیاست فرهنگی منطقه‌ای، تشکیل برنامه‌های توسعه اجتماعی و اقتصادی منطقه بر اساس

استفاده از ظرفیت‌های فرهنگی منطقه، شکل‌گیری هویت فرهنگی، کمک به توسعه صنایع فرهنگی و ابتکارات فرهنگی و توسعه مکانیسم‌هایی برای مشارکت کل جمعیت در فعالیت‌های فرهنگی. در نهایت فرهنگ به‌عنوان بخشی از اقتصاد، سرمایه فرهنگی منطقه، جذابیت‌های نوآورانه و سرمایه‌گذاری آن را ایجاد می‌کند. ارزش اقتصادی فرهنگ به یک وظیفه سیاسی مهم تبدیل می‌شود (Kazakova, 2020)، زیرا مشکلات توسعه اقتصاد ملی را حل می‌کند، ارزش افزوده جدیدی ایجاد می‌کند، محصول داخلی منطقه‌ای را افزایش می‌دهد و مشاغل جدید ایجاد می‌کند. ناهمگونی آشکار فضای فرهنگی، اجتماعی و اقتصادی مستلزم فعالیت‌های هدفمند دولت برای هماهنگ کردن روابط بین سطوح منطقه‌ای و شهرداری مدیریت فرهنگ برای تحریک توسعه رویکردهای نوآورانه در عملکرد مدیریت در زمینه فرهنگ است. فرهنگ به‌عنوان یک عامل توسعه منطقه تلقی می‌شود که از یک سو بر مؤلفه ارزشی - انگیزشی جمعیت و از سوی دیگر بر اقتصاد منطقه تأثیر می‌گذارد.

در عامل راهبردها محقق پس از تجزیه و تحلیل داده‌ها کد **برنامه‌ریزی و هدف‌گذاری علمی دولت** را با تعداد منابع ۱۵ و تعداد ارجاعات ۱۸ استخراج کرد. پس از تجزیه و تحلیل داده‌های مصاحبه نشان داد که حمایت و توجه به نقش زنان و توجه به ظرفیت‌های این حوزه و برنامه‌ریزی‌های بلندمدت و نظارت کارآمد دولت در بخش راهبردها دارای اهمیت است، به‌نحوی که یکی از افراد مشارکت‌کننده در تحقیق در نقل قول خود بیان کرد "نقش دولت در حوزه اقتصاد فرهنگ به‌عنوان اصلی‌ترین نقش در جامعه مدنظر است و دولت در این زمینه باید به نقش اکثریت افراد جامعه به‌خصوص زنان توجه داشته باشد و ما نمی‌توانیم این برنامه‌ریزی را بدون در نظر گرفتن این قشر از جامعه انجام دهیم و در این ارتباط می‌توان به نقش پیشکوهستان این حوزه اشاره کرد که دارای تجربیات فراوانی هستند و دولت با برنامه‌ریزی مطلوب به این هدف برسد و از پتانسیل‌ها و ظرفیت‌های این حوزه که در جامعه وجود دارد می‌توان استفاده کرد و در این ارتباط دولت نباید برنامه‌ریزی کند و هدف‌گذاری انجام دهد و تصور کند که تا همین حد مناسب است، لذا جهت انجام مطلوب کار نیاز به نظارت در این مسیر دارد تا موانع و عدم کارایی بعضی نهادها حل و فصل شود". در همین ارتباط مارکس (۲۰۲۰) بیان داشت سیاست‌های فرهنگی و ارتباط گسترده‌تر بین فرهنگ، سیاست و جامعه در دهه‌های گذشته تغییر کرده است (Marx, 2020). برای مثال، دامنه موسساتی که توسط سیاست‌های فرهنگی مورد هدف قرار گرفته‌اند، گسترش یافته و فراتر از سازمان‌های هنری غیرانتفاعی سنتی مانند موزه‌ها، ارکسترها یا شرکت‌های تئاتر، صنایع فرهنگی و خلاق را در بر می‌گیرد. ابزارهای سیاست اعمال شده در بخش فرهنگی نیز در طول زمان تکامل یافته است و چارچوبی برای تجزیه و تحلیل و رسمیت بخشیدن به موقعیت بازیگران مختلف در سیاست‌های فرهنگی در سطح کلان از طریق طبقه‌بندی‌های مختلف که برای توصیف سیستم‌های سیاست فرهنگی در سطح ملی شرح داد. در همین راستا بودارت (۲۰۱۳) در پژوهشی بیان داشت که بحران‌های اقتصادی معاصر فرصت‌هایی را برای دولت مکزیک فراهم آورده است تا از الگوی سیاست بازار محور، سیاست‌های حاکم بر صنایع فرهنگی و خلاق به عنوان مبدل حاکمیت فرهنگی استفاده کند که با تمرکز سیاسی (یعنی قدرت واقعی اداری و مالی) با تغییر در نگرش حاکمیت دولت، چارچوب سیاست فرهنگی به سمت جهت‌گیری بازار متمرکز تغییر جهت دهند (Bordat, 2013).

در عامل پیامدها محقق پس از تجزیه و تحلیل داده‌ها کد **تغییر مثبت همه‌جانبه در جامعه** را با تعداد منابع ۱۴ و تعداد ارجاعات ۱۶ استخراج کرد. تجزیه و تحلیل یافته‌های حاصل از مصاحبه نشان داد که مصاحبه‌شوندگان بر کار تیمی و ایجاد ظرفیت و حجم تولید کالا و خدمات فرهنگی تأکید دارند، به نحوی که یکی از افراد مشارکت‌کننده در تحقیق بیان داشت "در زمینه اقتصاد فرهنگ نیاز به تلاش همه دستگاه‌های فعال و جامعه و عموم مردم است و عموم مردم در این زمینه نیاز به افزایش امید و ایجاد ظرفیت در جامعه دارند تا بتوانند پیامدهای این حوزه را در افق دور دست ترسیم کنند که پیشبرد این امر سبب تولید ثروت و درآمد و افزایش صادرات کالا و خدمات فرهنگی است که خود این امر سبب ارتقا جایگاه فرهنگی در سطح بین‌المللی است و یکی دیگر از مواردی که قابل ملاحظه است حفظ و انتقال فرهنگ، افزایش شناخت جامعه از ظرفیت‌های فرهنگی و هنری است که جمیع این موارد در نهایت به نفع جامعه ما است و سبب پیشرفت فرهنگ خواهد بود".

همچنین نتایج تحقیق ناسانیو (۲۰۱۶) نشان داد که گردشگری فرهنگی باعث افزایش درآمدزایی از طریق ارز به ویژه گردشگران خارجی شده است. مشخص شد که دولت از این مکان‌های گردشگری فرهنگی درآمدزایی می‌کند و این درآمد در ارتقای توسعه زیرساخت‌ها مانند جاده‌ها، مدارس و بیمارستان‌ها مؤثر بوده است (Nasanyu, 2016). همچنین مشخص شد که ظرفیت درآمدزایی این مکان‌های گردشگری فرهنگی بین پانصد هزار تا هجده میلیون در سال است. علاوه بر درآمدی که مستقیماً به مکان‌های فرهنگی پرداخت می‌شود، مردم محلی به طور غیرمستقیم از طریق فروش صنایع دستی، میوه‌ها و سبزیجات و لباس‌های سنتی درآمد کسب می‌کنند. با توجه به یافته‌ها، توصیه می‌شود که ظرفیت‌سازی کارکنان برای تجهیز کارکنان به مهارت‌های اداری به‌ویژه مدیریت مالی برای کاهش هزینه‌های غیرضروری که توسعه این مکان‌های فرهنگی را محدود می‌کند، حساسیت جامعه را نسبت به ارزش داشتن و توسعه این مکان‌ها کاهش دهد. سایت‌های گردشگری فرهنگی، نیاز به افزایش تخصیص بودجه برای مکان‌های گردشگری فرهنگی دارند، زیرا بیشترین درآمد از محل جذب گردشگری است. دینگ و ساندرز (۲۰۰۶) به بررسی قدرت رو به رشد فرهنگی کشور و پیامدهای ترویج روزافزون زبان چینی به عنوان یک اصطلاح جهانی توسط جمهوری خلق چین پرداخت. یافته‌ها نشان می‌دهد که در حالی که چین با موانع داخلی و خارجی قابل توجهی برای دستیابی کامل به پتانسیل خود به عنوان یک قدرت فرهنگی جهانی مواجه است، تلاش‌های اخیر پکن برای ترویج زبان چینی و کاربرد روزافزون ماندارین به عنوان زبانی برای تجارت به طور قابل توجهی طنین فرهنگ چینی را افزایش داده است. خارج از کشور، به ویژه در حاشیه اقیانوس آرام. با افزایش نفوذ فرهنگی فراتر از مرزهای آن، محققان استدلال کردند که قدرت نرم چین نیز در حال برتری است (Ding & Saunders, 2006).

تعارض منافع

در انجام مطالعه حاضر، هیچ‌گونه تضاد منافی وجود ندارد.

مشارکت نویسندگان

در نگارش این مقاله تمامی نویسندگان نقش یکسانی ایفا کردند.

موازن اخلاقی

در انجام این پژوهش تمامی موازن و اصول اخلاقی رعایت گردیده است.

شفافیت داده‌ها

داده‌ها و مآخذ پژوهش حاضر در صورت درخواست از نویسنده مسئول و ضمن رعایت اصول کپی رایت ارسال خواهد شد.

حامی مالی

این پژوهش حامی مالی نداشته است.

References

- Alberti, V., Montalto, V., Panella, F., & Sacco, P. L. (2022). *Cultural and creative vs. cultural or creative: Reconceptualizing culture-led urban development*. Preprint, Joint Research Center, Ispra.

- Bayliss, D. (2004). Creative planning in Ireland: The role of culture-led development in Irish planning. *European Planning Studies*, 12, 497-515. <https://doi.org/10.1080/0965431042000212759>
- Belfiore, E. (2020). Whose cultural value? Representation, power and creative industries. *International Journal of Cultural Policy*, 26(3), 383-397. <https://doi.org/10.1080/10286632.2018.1495713>
- Bell, D., & Oakley, K. (2015). *Cultural policy*. New York, NY: Routledge. <https://doi.org/10.4324/9780203129975>
- Bordat, E. (2013). Institutionalization and change in cultural policy: Conaculta and cultural policy in Mexico (1988-2006). *International Journal of Cultural Policy*, 19, 222-248. <https://doi.org/10.1080/10286632.2011.638980>
- Borén, T., Grzyś, P., & Young, C. (2020). Spatializing authoritarian neoliberalism by way of cultural politics: City, nation and the European Union in Gdańsk's politics of cultural policy formation. *Environment and Planning C: Politics and Space*. <https://doi.org/10.1177/2399654420965239>
- Ding, S., & Saunders, R. A. (2006). Talking up China: An analysis of China's rising cultural power and global promotion of the Chinese language. *East Asia*, 23(2), 3-33. <https://doi.org/10.1007/s12140-006-0021-2>
- Ferilli, G., Sacco, P. L., Tavano Blessi, G., & Forbici, S. (2017). Power to the people: When culture works as a social catalyst in urban regeneration processes (and when it does not). *European Planning Studies*, 25, 241-258. <https://doi.org/10.1080/09654313.2016.1259397>
- Fernández, A., & Tamayo, C. E. (2017). From institutions to financial development and growth: What are the links? *Journal of Economic Surveys*, 31(1), 17-57. <https://doi.org/10.1111/joes.12132>
- Gillman, A. (2018). Bridging Art and Bureaucracy: Marginalization, State-Society Relations, and Cultural Policy in Brazil. *Politics & Society*, 46(1), 29-51. <https://doi.org/10.1177/0032329218754503>
- Grodach, C. (2013). Cultural economy planning in creative cities: Discourse and practice. *International Journal of Urban and Regional Research*, 37(5), 1747-1765. <https://doi.org/10.1111/j.1468-2427.2012.01165.x>
- Grodach, C. (2017). Urban cultural policy and creative city making. *Cities*, 68, 82-91. <https://doi.org/10.1016/j.cities.2017.05.015>
- Grodach, C., & Silver, D. (2013). *The politics of urban cultural policy: Global perspectives*. London, England: Routledge. <https://doi.org/10.4324/9780203088777>
- Grossi, E., Sacco, P. L., & Tavano Blessi, G. (2022). Cultural, creative and complex. A computational foundation of culture-driven urban governance. *Preprint, IULM University, Milan*. <https://doi.org/10.1016/j.cities.2023.104437>
- Hatuka, T., Rosen-Zvi, I., Birnhack, M., Toch, E., & Zur, H. (2018). The political premises of contemporary urban concepts: The global city, the sustainable city, the resilient city, the creative city, and the smart city. *Planning Theory & Practice*, 19(2), 160-179. <https://doi.org/10.1080/14649357.2018.1455216>
- Ho, L. (2017). From 'no cultural policy' to 'centralised market orientation': The political economy of Hong Kong cultural policy (1997-2015). *Global Media and China*, 2(1), 57-73. <https://doi.org/10.1177/2059436417693007>
- Kafka, K. I. (2021). Culture, Institutions and Financial Development. *JBAFP*, 3(1). <https://doi.org/10.35995/jbafp3010003>
- Kazakova, G. M. (2020). Regional Cultural Policy: Ural Scenarios. *Kne Social Sciences*.
- Khalegh Panah, K., & Sanaei, A. (2020). Modernity and the Discursive Formation of Cultural Policy: A Discourse Analysis of Cultural Policy of the Government in Iran (1906-Present). *Applied Sociology*, 31(3), 57-74.
- Khan, M. A., Kong, D., Xiang, J., & Zhang, J. (2020). Impact of institutional quality on financial development: cross-country evidence based on emerging and growth-leading economies. *Emerging Markets Finance and Trade*, 56(15), 3829-3845. <https://doi.org/10.1080/1540496X.2019.1588725>
- Li, X. (2020). Cultural creative economy and urban competitiveness: How one matters to the other. *Journal of Urban Affairs*, 42(8), 1164-1179. <https://doi.org/10.1080/07352166.2020.1727293>
- Lysgård, H. K. (2012). Creativity, culture and urban strategies: A fallacy in cultural urban strategies. *European Planning Studies*, 20, 1281-1300. <https://doi.org/10.1080/09654313.2012.680581>
- Lysgård, H. K. (2016). The 'actually existing' cultural policy and culture-led strategies of rural places and small towns. *Journal of Rural Studies*, 44, 1-11. <https://doi.org/10.1016/j.jrurstud.2015.12.014>
- Martin, D., & Grodach, C. (2020). Placing production in urban cultural policy: The locational patterns of cultural industries and related manufacturing. *Journal of Urban Affairs*. <https://doi.org/10.1080/07352166.2020.1828904>
- Marx, L. (2020). Who governs culture? Actors, federalism and expertise in Swiss regional cultural policy. *International Journal of Cultural Policy*, 26(3), 365-382. <https://doi.org/10.1080/10286632.2018.1518977>
- Nasanyu, L. (2016). *Assessment of the contribution of cultural tourism towards income generation: case study Central Uganda* Doctoral dissertation, Kampala International University, College of Economics and Management].
- Pratt, A. C., & Hutton, T. A. (2013). Reconceptualizing the relationship between the creative economy and the city: Learning from the financial crisis. *Cities*, 33, 86-95. <https://doi.org/10.1016/j.cities.2012.05.008>
- Prince, R. (2012). Metaphors of policy mobility: Fluid spaces of 'creativity' policy. *Geografiska Annaler B*, 94(4), 317-331. <https://doi.org/10.1111/geob.12001>
- Qian, J. (2019). Redeeming the Chinese modernity? Zen Buddhism, culture-led development and local governance in XinXing County, China. *Environment and Planning A: Economy and Space*, 51, 187-205. <https://doi.org/10.1177/0308518X16687555>

- Rosenstein, C. (2021). Cultural policy archetypes: the bathwater and the baby. *International Journal of Cultural Policy*, 27(1), 16-29. <https://doi.org/10.1080/10286632.2019.1691175>
- Sacco, P. L., Ferilli, G., & Tavano Blessi, G. (2014). Understanding culture-led local development: A critique of alternative theoretical explanations. *Urban Studies*, 51, 2806-2821. <https://doi.org/10.1177/0042098013512876>
- Sacco, P. L., Ferilli, G., Tavano Blessi, G., & Nuccio, M. (2013). Culture as an engine of local development processes: System-wide cultural districts. II: Prototype cases. *Growth and Change*, 44, 571-588. <https://doi.org/10.1111/grow.12020>
- Shiri, T., & Ostadi Hassan, Z. (2013). Factors Affecting the Performance and Cultural Policy-Making of the 9th and 10th Governments. *Iranian Social Development Studies*, 6(1), 121-135.
- Sitas, R. (2020). Creative Cities, Graffiti and Culture-Led Development in South Africa: Dlala Indima ('Play Your Part'). *International Journal of Urban and Regional Research*, 44(5), 821-840. <https://doi.org/10.1111/1468-2427.12894>
- Vinodrai, T., Nader, B., & Drake, N. (2023). Planning for the cultural economy: lessons from Ontario, Canada. *Planning Practice & Research*, 38(2), 159-176. <https://doi.org/10.1080/02697459.2022.2157573>